

Publicerad 2010-02-07 15:43 av LenaJohansson

en liten berättelse ur mitt liv som ville ut bara.....

Min vän dog

Det var en gång för länge sedan. Jag hade en vän, hon var som en syster, för mig.

Hon dog sen. Hann inte bli tjugo ens. Skenandes på en häst, smackades ner av en timmerlastbil. Ett femcentimetersjack i huvudet. Hästen dog, också.

Hon var en sån där vän som man kanske bara träffar en gång i livet.

Åse bodde med sin mamma och den vita katten, Columbus, i en tvåa på öster. Mamman hade sovrummet, Åse hade sin säng bakom soffan i vardagsrummet.

Det var en familj med intellektuella intressen. Jag brukade städa åt dem när jag var där, det fanns inget utrymme för den sortens aktiviteter för dem. De satt oftast med näsan i en bok, med de slitna glasögonen på svaj.

Vi umgicks på så villkorlösa grunder. Vi kunde prata om allt. Vi delade mycket hon och jag, men hon var också en sån där person som delade mycket med andra. Hade flera goda vänner, hon var populär, rätt söt. Rolig, oförutsägbär.

Jag kommer ihåg en gång när vi satt hemma hos henne och snackade och lyssnade på Ratata, Lustans Lakejer eller något i den stilen. Hon satt i sitt hörn och höll på med någon slags hemmagjord gymnastik. Höll benen lyfta och slog ihop fötterna. Ja, det såg roligt och lite underligt ut, lite som bebissprattel. Rätt som det var råkade hon slå ihop fotknölnarna, ganska hårt tror jag, och svimmade av sådär i ett par minuter eller så. När hon vaknade till ur sin korta medvetlöshet, rann tårarna, bara sådär som de gör när man svimmar till, av smärta.

December 1986, var Åse samt, en annan kompis till mig, ute och red. De var på väg hem, turen hade varit ovanligt lyckad. Åses häst var en lite svår häst, som hade tendenser att skena rätt som det var. Vid sådana tillfällen fanns det inte mycket man kunde göra, mer än att vänta på att hon (hästen) skulle lugna sig och sakta farten.

Sista biten hem till stallet var de tvungna att rida en liten bit på en 70-väg. Grusvägen som slingrade sig fram till stora vägen, brukade framföras i lugn takt, på grund av att hästarna inte var riktigt säkra. Denna dag bestämde sig vännerna för att ta en liten galopp i början på sista sträckan, eftersom hästarna hade skött sig så bra under ridturen.

Frances, Åses häst, föll nästan genast i sken. Vännen bakom hade kontroll på sin häst. Jag minns att hon berättade förloppet, efteråt. Hur ekipaget framför henne bara ökade farten mer och mer. När de närmade sig

stora vägen, skrek hon åt Åse att hoppa av. Och alla som har ridit vet, hur envis man är, man vill minsann få stopp på åbäket. Dessutom är ett fall i full galopp mycket farligt....

I korsningen vid stora vägen försökte Åse svänga hästen i riktning med trafiken. Vägen låg tom, sånär som på en timmerlastbil, på väg hem. Föraren en ung man, hade precis fått sitt körkort till tungt fordon med släp. Bredvid honom på förarsätet, satt hans far.

Lastbilens sidospegel smällde först i hästens huvud, troligtvis var det en dödande smäll, varpå den 'satte' sig och skrubgade upp köttår på hela bakbenen. Åse flög av. Hjälmerna fanns senare på andra sidan vägen. Ett jack i huvudet, tog hennes liv på några minuter. Vänner som var med kom snabbt ifatt, och konstaterade en liten rörelse i Åses kropp. En rystning, förmodligen en dödsryckning. Ett bilande par som stannade för att hjälpa till, tyckte att de uppfattade puls, till en början.

Men livet för Åse försvann den dagen. Begravningen var väldigt vacker, men hemsk, och jag sörjde henne många, många år. Besökte graven med det vackra glaskorset. Satt där i gräset, under bokens grenverk, löv.

Än idag, när jag möter henne i drömmen, vaknar minnena och saknaden efter min bästa vän. Intelligent leende, obekymrad, står hon där och skrattar åt min sorg.

Min vän, om du ändå var här....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten